

KAPITÁN SLUŽBY PRO DOHLED
NAD PRIMITIVNÍMI PLANETAMI

M A R K

STONE

Děti otroků

Jaroslav Mostecký

Jaroslav Mostecký
Děti otroků

Obálka O. Liška
vydání první
Praha 2008

Jaroslav Mostecký

Mark
STONE

DĚTI OTROKŮ

© Golem 2008
© Jaroslav Mostecký, 2008
© Oldřich Liška, 2008
ISBN 978-80-85892-15-4

Úvod

Pozemská unie, která je federací osmdesáti pěti planet, už pět století pokračuje v expanzi po celé Galaxii. Její vlády si však postupem času uvědomily, že sblížení s primitivními civilizacemi vede k ekologickým katastrofám. Domorodci se po kontaktu s pozemšťany přestávali vyvíjet, stávali se na nich závislími a žebrali o techniku, kterou sami nedokázali pochopit. V případě jedné planety to došlo dokonce tak daleko, že domorodci málem vyhnuli. Podařilo se zachránit jen několik párů, které byly umístěny do rezervace, jak se to kdysi dělalo se zvířaty.

Proto vznikl zákon o nevměšování. Když kosmická loď Průzkumné galaktické služby objevila planetu obývanou humanoidními bytostmi, měla rozkaz pouze ji zaznamenat, ale v žádném případě nesměla s obyvateli navázat kontakt, dokud se podrobně neprověřila úroveň její civilizace.

Pokud planeta byla na určité technické úrovni, navázalo s ní Ministerstvo galaktických vztahů diplomatické styky. V opačném případě byl úkol svěřen Službě pro dohled nad primitivními planetami (SDPP), která měla za úkol vypracovat a dvakrát za sto let předložit studii o vývoji domorodců.

Protože se však ukázalo, že pozorování z umělých satelitů jsou nedostatečná, byly přímo na místo vysílány posádky složené z agenta činné služby a androida, kteří se nenápadně vmísili mezi domorodce.

Jedním z takových agentů byl i kapitán Mark Stone.

1.

Vrtulový helijet, jak vystřížený ze starých dokumentárních záznamů technického muzea, se prosmýkl mezi dvěma skalními štíty. Stroj se rozdrnčel jako v posledním tažení a vzápětí se propadl o dobrých padesát metrů.

„Krucinál!“ zaúpěl muž na posledním sedadle pasažérské kabiny a otevřel oči.

„Vzdušná díra, pane Stone,“ vysvětlila rusovláska na sedadle před ním a ohlédla se. „Východní okraj náhorní plošiny Massarakše tady spadá skoro půldruhého kilometru kolmo dolů do Goorkhamské deprese. Vzdušné proudy se tu mění několikrát za den a stačí jen, aby se slunce skrylo za mraky a hned...“

„Všimla si jeho výrazu tváře a zarazila se: „Není vám špatně?““

Zavrtěl hlavou a ukázal jí zdvižený palec. Vyhřívaná deka mu sjela z ramen a až teď si uvědomil, jaká vládne v kabině příšerná zima.

„Opravdu vám nic není?“ zatvářila se nadmíru starostlivě.

„Opravdu. Jen bych si chtěl ještě trochu zdřímnout...“ s vypětím všech sil udržel úsměv, než se rusovláska konečně zase obrátila dopředu, a pak zavřel oči a svezl se do sedadla. Chytil se za spánky a tiše zaúpěl. Špatně mu bylo, jen co je pravda, jenže za to nemohl pilot, ani vzdušná díra, ale ten namodralý likér, kterého včera do sebe nalil nejméně deset skleniček. Včerejší oslava narozenin ředitele hotelu stála za to a trvala dlouho. Zatraceně dlouho. Vlastně si z toho, co se stalo po půlnoci, skoro nic nepamatoval. Ani jméno téhle krásné rusovlásky. Mark Stone, kapitán Služby pro dohled nad primitivními planetami a držitel licence pilota všech lodí s výjimkou těžkých kosmických křižníků, silou vůle přemohl další zareptání svého žaludku a opatrně vykoul zpod příkrývky k oknu. Vlastně ani nevěděl, kam se letí. Chvilí přemýšlel, jestli má riskovat výhled ven, a pak ten nápad zavrhl. Zatím stačilo, aby se pokusil zaostřit pohled z opěradla křesla před sebou na svoje prsty a hlava se mu zase začínala točit jako na centrifuze. Vykouknout z okna helijetu ven by nemuselo skončit dobře.

Helijet klesal a v kabině se výrazně oteplovalo. I strašidelné drnění drátěných výztuh mezi trupem a nosníky zadních křídel se

znenadání ztratilo a monotónní vrnění vrtulových motorů ho začínalo pomalu uklidňovat a uspávat.

Nebylo mu ale dopřáno. Z usínání ho už za chvíli zase vytrhl dívčí hlas: „Podívejte se! Stone! Tamhle jsou!“ Automaticky se podíval z okna. Oči sice nedokázaly zaostřit tak jak jindy, ale přežil to. Trvalo to však dobře patnáct vteřin, než si konečně uvědomil, co je tam dole.

Letoun se hnal nad močálovitou oblastí Goorkhamské pánve sotva pár desítek metrů nad vrcholky osamoceně rostoucích cypřišovitých stromů. Kromě nich Mark neviděl už nic. Jen šedozelelou močálovitou krajinu...

Rusovláska si všimla, jak otráveně mžourá ven, rozesmála se a rozeplala si bezpečnostní pás. Pak vstala, popošla k němu a ukázala prstem dolů v dost příkrém úhlu. Poposedl a podíval se. Tam dole se cosi pohnulo, ale hned to zmizelo ve stínu, vrhaném helijetem.

„Co to bylo?“ zeptal se. „Nějaké zvíře?“

„Zvíře?“ vykulila oči. „Jasně, že...“, nuceně se zasmála a teatrálně se plácla do čela. „Vy si ze včerejška nic nepamätujete, nemám pravdu?“

Vyhlédl znovu ven, ale nic se tam dole pod nimi nezměnilo. Krajina jak z apokalypsy. Černé bahnité výspy se střídaly s šedozeleňými plochami volné vody a s plovoucími ostrovy jedovatě zelených rostlin. Nad tůňemi, pokrytými žlutou pěnou, se zvedala rozervaná skaliska, a tříšť plovoucích rákosových ostrůvků se táhla někam do nekonečna...

V duchu zaklel.

* * *

Když ho dvě hodiny po poledni vzbudil pikolík v uniformě pokojové služby a sdělil, že má za úkol mu připomenout jeho včerejší sázku, vůbec nevěděl, o čem je řeč. Nechal si pomoci s oblékáním a potom dovést na střechu hotelu, kde na něj u heliportu čekala tahle půvabná rusovláska. Pokusil se pátrat v paměti, co se dělo před tím, než šel spát, ale nedokázal si vzpomenout téměř na nic. A přece... „Hrome!“ Vybavila se mu chuť toho modrého dryáku ze

včerejška a tiše zaúpěl. Včera mu to chutnalo, na to si nejasně vzpomínal, ale že mu to už nikdy chutnat nebude, to věděl na tudy.

„Pořád si na nic nevzpomínáte?“ zasmála se s hraným pochopením. „Tam dole jste mohl zahlédnout smečku kagasarů, pane Stone,“ pokračovala. „No? Ještě pořád nic? Vaše kořist! Na to si taky nevzpomínáte? Vsadil jste se, že kagasara sundáte jediným výstřelem!“

„Cože?“ vykulil na ni oči. „Já jsem...?“

„Ano,“ pokývla. „Řeknu to za vás. Jste blázen! Každý trofejní lovec, který se vypraví do bažin Goorkhamu, už ví předem, že na kagasara bude potřebovat nejméně dva výstřely. Ta bestie má dvě hlavy, a...“

Mark se křečovitě rozesmál, ale prudká bolest hlavy ho přinutila se hned zklidnit. „To si myslíte, že jsem až tak z formy, že vám na tohle skočím?“

„Na co?“

„Na dvouhlavou příšeru! To je... To je blbost. Žádný tvor nemůže mít dvě hlavy!“

„Ale ano, může. Dokonce to může být i horší, to vám podle všeho nikdo neřekl. I tahle dvouhlavá bestie má ale jen jeden mozek, a to pod hrbem hned u kořenů hlav. I když ho ale zničíte, nervová zakončení v hlavách dokáží vnímat a částečně autonomně jednat ještě několik hodin. Je tedy třeba nejen zabít mozek, ale i oddělit hlavy. Někdy díky šoku nastává hysterická reakce buněk a na místě pahýlů hlav začnou bujet novotvary, které jednak samy jsou dost nebezpečné, i když je jejich jednání už jen chaotické, a jednak taková nemilá příhoda dost poničí zamýšlenou trofej...“

„Prosím vás, slečno, mlčte,“ zasyčel Mark Stone. „Bolí mě hlava a je mi to jedno. I kdyby měl padesát hlav, je mi to jedno! Řekněte pilotovi, ať to otočí! Jestli jsem se vážně s někým vsadil, tak jsem tedy prohrál. Chci zpátky do hotelu, do postele a do ticha, kde mi nikdo nebude švitořit do ucha. Při vši úctě k vašemu hlasu, samozřejmě!“ Demonstrativně zavřel oči.

Poposedla a odkáslala si: „Proč jste sem vlastně přiletěl, když nechcete lovit? Na náš svět létají na dovolenou jenom bohatí lovci. Trofej s dvěma hlavami je vysněnou trofejí každého z nich!“

„Mluvíte jako brožura cestovní agentury!“

Skoro se urazila: „Já jsem z cestovní agentury, pane Stone! Přesněji z cestovní a lovecké agentury *Kagasar*. Naše jméno je odvozeno od nejoblíbenějšího cíle lovců, kteří se sem pro jeho trofej slétají z celé Galaxie. A vy...“

Mark povytáhl obočí. „Už zase?“

„A vy jste náš klient! Od včerejšího večera evidujeme pod vaším jménem objednávku na kagasara,“ dokončila.

„Nesmysl!“

Helijet se naklonil na levou stranu a dveře do pilotní kabiny se s prásknutím přibouchly.

„Co se děje, Franku?“ houkla rusovláska, ale pilot jí neodpověděl, ani ji nemohl slyšet. Zvedla se od Marka a po nakloněné podlaze se vydala k pilotní kabině. Mark vyhlédl ven. Helijet se měnil kurs právě nad vysokou skalní homolí, zvedající se z bažin jako napučený prst nějakého obra. Daleko odtud se obzor halil do kouře a i modř oblohy už stačila zešednout.

Rusovláska se k němu vrátila ještě dřív, než se stačil letoun srovnat do horizontální polohy.

„Něco se děje?“ zeptal se Mark.

Zavrtěla hlavou. „Ne. Jen zase hoří plantáže. Nic zvláštního. Někdy je to konkurenční boj, někdy zase partyzáni. Museli jsme jen změnit kurs. Není rozumné přelétávat nad plantážemi, když je předtím někdo zapálil. Ty dole v takových chvílích vždycky děsně svrbí prsty na spoušti a střílí po všem, co se kde hne.“ Odkáslala si a zase se posadila na své místo. „Vraťme se k tomu lovu. Než vstoupíte do goorkhamského bažinného lesa, musím vás seznámit s nějakými předpisy, jimiž jsou turisté a lovci povinni se řídit. Také vás musím dopředu upozornit na všechny možnosti nepředvídaného vývoje při samotném lovu. O tom jsem už něco začala...“

Mark mávl rukou. „To je jedno, proboha! Kagasar! Ještě před chvílí jsem netušil, že takové zvíře vůbec existuje! Já jsem nikdy...“ najednou nějak nevěděl, co se vlastně chystal říct. Nevěděl, kde je ani proč tu je. Nedokázal si vzpomenout. Jako by mu něco vymazalo vzpomínky. Pamatoval si své jméno, vzpomínal si na to, kým je a dokázal si vybavit i detaily poslední mise, ale proč

byl tady? Goorkham - to jméno mu nic neříkalo. Vůbec nic! Rozhodně zavrtěl hlavou. „Určitě tu nejsem kvůli lovu!“ Marně pátral v paměti po jediném důvodu, proč by měl chtít zabíjet nějakou bestii ze zdejších močálů.

„Za deset minut jdeme na přistání!“ Ozvalo se z komunikátoru.

„Včera jste docela jistě lovit chtěl,“ začala zase dívka. „Určitě ano. Včera byla ve vašem hotelu merenda. A vy jste se tam vsadil, že dokážete zabít kagasara jedinou ranou. Všichni vás přesvědčovali, že je to nemožné, ale vy jste prý trval na tom, že to dokážete.“

„Prý?“ zarazil ji. „Vy jste u toho nebyla?“

„To se ví, že ne. Jason Gellner, ředitel vašeho hotelu nesahá tomu nejmizernějšímu z mých přátel ani po kotníky. To aby bylo jasno. Ani kdyby mne na tu slávu v hotelu pozval, a klečel při tom na kolenu!“ ohradila se trochu přehnaně. „Jak jsem řekla, pracuji pro turistickou a loveckou agenturu *Kagasar*, zaměřující se na bohatou klientelu. Já konkrétně pracuji jako specialista pro lov na kagasara a noční ptáky. Když jste si na té párty domluvil tu vaši sázku, spojili se s námi z recepcce a my jsme všechno připravili. Náš spolupracovník Žanek je v terénu nepřetržitě, a tak nás už bude čekat na letišti. Máme pak dva dny na to, abychom se dostali k lovecké základně s posedem.“

Mark zvedl obočí.

„Blíž přistát nemůžeme,“ předešla jeho otázce. „Předpisy pro ochranu krajiny nám to neumožňují, a na leckterých místech ani není kde přistát. Vy máte prostě smůlu, že vaši kořist najdete v blízkosti toho skoro nejvzdálenějšího. Letecký průzkum ukázal, že je to jediný posed naší agentury, v jehož blízkosti momentálně nějaká smečka kagasarů je. Takže se už zítra v noci přesvědčíte, jakou jste tvrdil hloupost. Zastřelíte kagasara, a to třemi ranami, ne méně, a když se vám to nepodaří, dorazím ho já.“

„Hmm. Takže tu sázku prohráji, i kdybych se o to skutečně pokusil?“

„Docela určitě,“ pokývla přesvědčeně hlavou.

„V tom případě by bylo nejrozumnější se vrátit a ani se o to nepokoušet!“

Přes rty jí přeběhl náznak úsměvu: „Bojíte se?“

Neodpověděl. Tak jako tak nemůže nic podnikat, dokud si nevpomene, proč na tuhle planetu přiletěl, nebo proč ho sem generál Khov poslal. Jestli ho sem poslal s tím, aby hrál nabubřelého lovce trofejí, pak nic nezkazí, když ho hrát bude. Určitě by nebylo rozumné, kdyby se teď přiznal, kdo je.

„Lov na kagasara je dobrodružství, jaké jinde nezažijete, pane Stone,“ začala zase nějakým dalším odstavcem z průvodce. Nakrčila rty jako by si říkala o polibek. Určitě to tak nemyslela, ale vypadalo to tak. Zlozvyk, co vypadal hezky. „Dokáží úžasné věci a ani na posedu nebudeme tak docela v bezpečí. Viděla jsem kdysi na vlastní oči, jak se jeden vymrštil po letci na ultralightu - možná sedm metrů vysoko - a stáhl ho na zem. Od té doby svým klientům tohle adrenalinové povyražení nezprostředkováváme. Už jen lov. Pokud však vaše obavy pramení z případné ceny, pak vás mohu uklidnit a sdělit, že platba už proběhla,“ zvedla k němu oči s tím nejnevinnejším úsměvem. „Jinak by do toho agentura nešla. Každý, kdo si chce vystřelit na kagasara, musí zaplatit předem celou částku!“

„To jsem neplatil já?“ upřímně se zaradoval.

„Ne,“ uklidnila ho. „Platba přišla z účtu Dohan Ltd., společnosti, která vlastní hotel, kde jste byl ubytován, a mimo jiné i rozsáhlé plantáže. Jason Gellner, ředitel společnosti, si dal k narozeninám jako dárek to, že vás poslal na lov, ze kterého po vystřízlivění nejste moc nadšený... Hmm. To se mi ještě nestalo. Vrátit se ale nemůžeme. Alespoň ne teď. Větrník musí pokračovat dál a nebude v něm místo.“

„Jaký Větrník zase?“

„Náš helijet,“ vysvětlila. „Říkáme mu tak. Vrací se oklikou přes písčiny, kde ústí Goorkhamské bažiny do moře. Na moři momentálně už druhý den zuří bouře a vlny, co se ženou proti pevnině, se začínají zakusovat do písčín v ústí. Uvázla tam na nich větší výprava, co se vydala na mečouny. Teď jim hrozí, že se jim ostrov pod nohama rozpadne a oni zmizí i s táborem v tekutém písku. Větrník musí ty lidi sebrat, a my dva nemůžeme zabírat jejich místa. Nás prostě můžou vyzvednout nejdřív pozítří.“ Zase nakrčila rty jako předtím.

Pokrčil rameny. Ani mu to zas tolik nevadilo. Konečně, možná to bude docela hezký výlet... „A o co jsme se s tím ředitelem vsadili? Nevíte?“ zeptal se ještě.

„Tak to nevím, pane Stone. Ale o pusu to nebylo, jestli můžu hádat.“

Usmál se a pokývl. Helijet se zakolébal ve vzduchu, servomoto-ry upravily úhel vrtulových motorů a stroj začal klesat na přistání.

„Připoutej se, Adélko,“ houkl pilot. „A vy taky, pane Stone!“

* * *

Na přistávací ploše bylo nejsympatičtější to, že ji zřejmě týden co týden zasypávali hromadou všeho toho, co zapuzuje hmyz, plazy a brání rostlinám, aby vyrostly tak vysoko, jak to mají přikázáno v genofondu. Vrtule helijetu se ani nezastavily. Rusovlasá průvodkyně zdejší divokou přírodou vystrčila ven hlaveň zbraně, a pak teprve seskočila na travnatou plochu, napůl překrytou polehlými tlustými lodyhami, spálenými nějakou chemickou látkou. Pod svým batohem se úplně ztrácela. Otočila se na patě, a když nezaregistrovala žádné nebezpečí, ohlédla se po Markovi a naznačila mu, že může vystoupit také.

Usmál se a poslechl. Nemělo smysl si něco říkat, protože v ohlušujícím řevu vrtulových motorů by si tak jako tak nerozuměli ani slovo.

Nadhodil si batoh na zádech, vzal si od pilota opakovačku Merlin .460, zkontroloval, jestli má zásobník nábojů plný a seskočil do trávy taky. Nábojové pásy, natažené šikmo přes hrudník na něm zachřestily jako kroužkové brnění. Číhavě se rozhlédl. Náboje v zásobníku měly výbušnou špičku, a to spolu s tou velkou ráží mohlo znamenat jen to, že zdejší zvířata jsou velká a asi ne moc kamarádká. Ucítil na rameni ruku pilota a pochopil, že ho posílá dál, popoběhl a jen se dostal na pět kroků od stroje, motory zařvaly a Větrník se zvedl od země.

„Jdeme!“ houkla mu průvodkyně do ucha, aby jí vůbec slyšel, a ukázala pod stromy, vypínající se do padesátimetrové výšky sotva dvě stě kroků od nich. „Tamhle by měl čekat Žanek. Sice ho nikde nevidím, ale bývá přesný jako hodinky. Jděte deset kroků za mnou a trochu vlevo. Kdybyste něco zahlídl, tak na mě okamžitě křikněte.“

Mark pokývl a odjistil svou zbraň. Všiml si, že ona udělala totéž, a že se jí z očí ztratil klid. Došlo mu, proč. Měla ho za hlupáka, který se jen náhodou dostal do přední linie boje s divokou přírodou téhle planety a nechtěla ho děsit. Jestli tu měl být jejich kolega a není, pak to může značit, že tu pro změnu na ně čeká něco jiného.

Mark se ještě na vteřinku ohlédl. Člověku to nedá, aby se v takové krajině neohlížel. Vysokou trávou zarostlá pláň několik set metrů dál zřejmě přecházela do bažiny. Viděl hradbu vysokých rákosin, vlnících se ve vánku a z nich trčely k obloze holé, sluncem vybělené kostry uhynulých stromů. Kdyby se něco plížilo odtud, muselo by se to nepozorovaně prodrat přes vysokou travu a rákosiny a to by moc těžké... Mark se ušklíbl, odplivl si, a vykročil za svou průvodkyní.

* * *

Mohutný kmen na kraji lesa rozdrásaly obří pařáty nebo drápy nějaké hodně rozzuřené potvory. Mark se otočil na patě a prst měl na centimetr od spouště.

„Ty škrábane jsou už rok staré,“ uklidnila ho rusovláska, když si všimla, jak se rozhlíží. „Tehdy tu Žanek chodil se svým bratrem. Zaučoval ho. Jenže ten pitomej kluk nerad chodil trávou za tmy, protože se bál jedovatých stonožek, a tak rozlil návnadu ještě za světla, a kagasar proto přišel dřív. Oni nikdy na souš nevycházejí před západem slunce, ale tehdy to jeden udělal. Žanek se zachránil tady nahoře, v koruně stromu, ale jeho bratr...“

„Nehezské místo k umírání,“ potřásl Mark hlavou.

„Nerozuměl jste mi,“ zavrtěla hlavou. „On se zachránil taky. Kagasar ho honil po lese, dokud Žankův bratr nenarazil na pořádnou hromadu balvanů. Zalezl do jeskyňky, kde už ale bydlely dvě stonožky. Zrovna ten druh, ze kterého je rozumné mít strach. Každá ho kousla, a když se z toho vylízal, už tady na bažinách nechtěl nikdy nic dělat. Vrátil se do civilizace, a dnes vyvážá výletníky na vyhlídkové cesty po moři. Ukazuje jim ryby a mečouny a straší je svou jedinou historkou o kagasarovi.“ Zatímco vykládala, čím dál nervózněji se rozhlížela kolem.

„Možná bude lepší vylézt na strom,“ navrhl Mark.

Zavrtěla hlavou. „Ne. Slunce je ještě vysoko, nemusíme se jich bát, to by byla moc velká náhoda, kdyby sem teď nějaký zabloudil. Jde mi o Žanka. Je divné, že tu není. Ještě dopoledne se ozval při pravidelné relaci a ty bestie vylézají z bažin až večer, jak jsem říkala. Navíc v téhle oblasti žádná není, proto budeme muset šlapat na posed dva dny.“ Poodstoupila od stromu na volné prostranství a vystřelila do vzduchu. Na zem se snesly závěje listů a hrsti vyděšených housenek.

„A co ti žháří?“ houkl Mark. „Mohl zahlédnout ty, co zapálili plantáže, a oni se zbavili svědka?“

„To je odtud moc daleko,“ zavrtěla hlavou. „To spíš potkal stonožku, co byla rychlejší než on.“

„Hej, holka!“ ozvalo se z lesa, až sebou oba trhli. „Už jdu, Addie! Kde jsi?“

„Tady!“ křikla dívka zpátky a zajádlovala, aby neztratil směr. Viditelně si oddechla.

O minutu později se mezi křovisky, tvořícími nejspodnější patro vegetace, vynořil rozčepýřený zrzavý hromotluk v těsně přiléhající kombinéze a ve vysokých botách, sahajících až k tříslům. „Zdravím!“ zahlaholil už z dálky a začal si sundávat rukavici, aby si s nimi mohl potřást rukou.

„To je Žanek,“ nasadila zase Adélka profesionální tón hlasu. „Zatímco jsme byli ve vzduchu, vystopoval návnadu. Teď nás doprovodí k základně, kde do zítřka přespíme, a tam...“ ušklíbala se a Mark by hádal, že ne zrovna nadšeně, „...tam nás můj kolega bude až do hluboké noci, častovat svými historkami.“

Žanek se zasmál a pokývl hlavou. „Já jsem Žanek, pane Stone, můžete mi tak říkat. A s těmi historkami - jen když budete chtít. Mám to v popisu práce. Bohužel, Adelajk je všechny slyšela už nejmíň desetkrát, takže je nemá moc ráda.“

„Adelajk?“

Dívka pokývla. „Tak se jmenuji, ale v práci používám variantu Adélka. Tohle dokáží vyslovit všichni klienti... Jdeme?“

„Jo,“ pokývl Žanek. „Máme to hnusně daleko.“

Loubím, prosekaným džunglí chřestících křovisek, se vinula sotva znatelná stezka. Žanek kráčel první, kosištěm, vertikálně uchyceným k dlouhé násadě, odsekával šlahouny, zasahující do stezky, a přesekával jak ruka dlouhé stonožky, které by mohly svými jedovatými kusadly ohrozit ty dva za ním. Na několika místech se křoviska rozestoupila do stran, a tehdy se nad nimi vypnula do výše klenba obrovských stromů, jimiž se jen s námahou prodíraly sluneční paprsky.

Mark toho měl dost už po prvním kilometru. Bolest hlavy ještě neodezněla a stejně tak nejistota, s jakou dokázal chodit. Občas zavrával a měl strach, aby při nějakém nešikovném došlápnutí neupadl na zem. Všude se tu draly ke světlu žahavé listy přízemních rostlin a po botách z nich stékala šťáva, která by dokázala vypálit kůži pěkně hluboko.

„Přestávka!“ konečně houkl Žanek a ukázal na plochou skalku, jen mírně se zvedající nad okolní porost. „První tam vylezu já a zlikviduju stonožky, jestli tam nějaký jsou. Pak teprve vy, ano?“ Žanek prolezl ploché skalisko křížem krážem a pak dal oběma pokyn, aby vylezli za ním. Přetáhli si přes krk nábojové pásy, shodili batohy a posadili se na ně.

„Žádná procházka,“ vydechl Mark. „Jak je to ještě daleko?“

„K místu, kde budeme spát ještě tak pět, šest kilometrů,“ odpověděl Žanek. „Tam si odpočínáte. A můžete bejt klidnej. Je to klasická buňka s autonomním systémem a klimatizací. Většina našich základů je umístěná na stromech, ale tahle je na skále. I tak ale můžete být klidný. Nic na vás v noci nevleze, nic vám nebude bzuchet u ucha a když se půjdete vyčůrat, tak šlápnete maximálně na mne nebo na Adelajk. Když to budu já, tak se po vás oženu, když to bude ona, tak vydechne naposled... Cha!“ Rozesmál se, zaklel si prsty do sebe a protáhl si je, až v nich zalupalo.

Rusovláška ani nemrkla, zřejmě byla zvyklá. Žanek vstal, obešel skalní plotnu kolem dokola a když nenašel žádnou stonožku, pokoušející se dostat za nimi, zase se vrátil. Loupl očima po Adélce. „No tak? Tady přece vždycky svačíme! Mám se prosit? Do

vysílačky jsi mi slíbila, že mi dovezeš něco dobrýho! Nemůžu přece pořád chroupat jenom brouky a ryby!“

„Tu jednu noc bys už nevydržel, že?“ Zabuřela. „Až skončíme, tak s námi stejně letíš do města. Můžeš se nacpat tam!“

„No tak, Addie!“

Mávla rukou: „Přivezla jsem ti sendvič s kuřecím a druhý s nakládaným hovězím. Taky čokoládu. Ale nemysli si, že nevím, kdo vybírá lednice na základnách! Už půl roku jsi nevezl žádného klienta na Měsíční prst, ale pořád chodí požadavek na doplnění zásob právě tam. Zatím tě kryji, ale nemůžu to dělat donekonečna. Na opice to pořád svádět nemůžeš, ty se dovnitř nedostanou, ani kdyby se vyzkratovaly bezpečnostní okruhy, a to ví v agentuře skoro každý kromě proviantáka. Až to zjistí i on, budeš mít problém.“

Mark se zasmál.

„Jsem skoro dvakrát větší než jiní chlapi, Addie! Ty firemní normy dávala dohromady ženská a podle toho to vypadá.“ Rozesmál se. „Nebo Poul Cornerish, když začal hubnout. Cha! Tuhle historku si musíte poslechnout, pane Stone!“ Zaznamenal dívčin zamračený pohled a hned vycouval. „Nebo povídejte něco vy! Třeba o tý vaší sázce!“

Mark zvedl hlavu: „Co vy o tom víte?“

Žanek pokrčil rameny. „Zpráva o tom letěla ráno na všech frekvencích od tábora k táboru. Ví se o tom u lovců, u dřevorubců... Na plantážích nejspíš taky. Prostě všude. Taky jsem o tom ráno slyšel ve zprávách. Mám-li být upřímný, řadím se k těm, co se vám smějí, pane Stone. Kagasara nezabijete jedinou ranou, ani kdyby ztuhl a vy byste si mohl vybrat vzdálenost a úhel. Prostě to nejde. Myslí, že jste prohrál, už když jste se vsázel.“

„Já si z té sázky ale nic nepamatuji,“ skočil mu Mark do řeči. „Nevím, jak k ní došlo, nevím, proč jsem na tu narozeninovou párty ředitele hotelu šel, a už vůbec nevím, jak jsem se vzal na vašem světě! Na téhle planetě! Nevím, jak...“ rozhodil rukama. „...se to tu jmenuje! Nevím nic!“

„Řekla jsem vám to,“ ozvala se rusovláška. „Sedíme na balvanu uprostřed Goorkhamských bažin. Ty se prostírají v pánvi, ohrani-

čené prstencem půldruhého kilometru vysokých skalních stěn a tam nahoře se prostírá pláň Massarakše, zvolna několik stovek kilometrů klesající až k moři...“

„Co je to za svět, hrome?“ utrl se Mark.

„Goorkham, pane Stone!“

„O takové planetě jsem nikdy neslyšel!“ Mark potřásl hlavou: „Nic si nepamatuji! Přehnal jsem to na té oslavě s pitím a...“

Žanek potřásl hlavou. Adélka pro něj konečně vylovila z batohu sendvič a podala mu ho. „Možná *chtěli*, abyste to přehnal,“ řekl k Markovi.

„Jak to myslíte?“

„Pamatuje si aspoň, co jste tam pil?“ vyhnul se Žanek odpovědi.

„Nezačíněj zase!“ vyjela po něm dívka.

„Mlč!“ okřikl ji muž. „Pamatujete si to?“ obrátil se zpátky na Marka. „Ztratil jste krátkodobou paměť, jak vidno. A co měsíc dozadu? Vzpomínáte si na něco?“

„Na to si vzpomínám docela dobře.“

„A co jste tam pil?“ zeptal se Hanek znovu a vstal. „Vím to, ale schválně to neřeknu, aby Addie nemohla tvrdit, že jsem vás navedl, co říct.“

„Nějaké modré pití.“

„Jo! Modrý oko!“ zašeptal Žanek a střelil očima po Adelajk. „Drink, po kterém ztrácíte soudnost. A taky uděláte všechno, k čemu vás navedou. Ještě tak tři čtyři dny si nebudete pamatovat, co se stalo. A pak se to vrátí a vy se budete tlouct do hlavy. Já to znám. Přišel jsem takhle o dům, o plantáž a...“ očima pohládl rusovlasou Adelajk.

„Nech toho,“ okřikla ho.

„Nikdy mi neuvěřila, že takové pití existuje.“ Kysele se pousmál. „Teď už možná ano.“

„To nezapadá, Žanku,“ zabručel Mark Stone. „Kdyby se mnou opravdu po tom drinku mohli manipulovat jak chtěli, proč bych potom měl ještě uzavírat sázky o zabití nějaké potvory? Prostě by mi poručili, abych jim odevzdal, o co mají zájem.“

„To by ale byla krádež. Zato sázka je v našem světě legální způsob jak přijít k majetku, pane Stone,“ vysvětlil Žanek s plnými ústy

kuřecího sendviče. „Musíte mít něco zatraceně cenného, co od vás chtějí dostat. Víte, co by to mohlo být?“

„Proto mne pozvali na tu oslavu?“

„Vsadím na to poslední košili. Jason Gellner, majitel hotelu, který za tím nejspíš stojí, je taky majitelem plantáže Dohan Ltd. Máte tady na Goorkhamu ženu? Nebo děti? Snoubenku?“ Pokračoval Žanek. „Třeba vám pohrozili, že když na sázku nepřistoupíte, něco se jim stane?“

„Nic takového. To vím určitě,“ odušil Mark. „Měl jste na mysli, že mne vydírali, abych přistoupil na sázku, a pak mi dali drink, abych na to zapomněl?“

„Přesně tak,“ pokývl Žanek vážně. „Mně se stalo právě tohle!“ Loupl očima po Adelajk. Ta vstala a pooděšla pár kroků mezi stromy, aby to nemusela poslouchat. Nikdy mu to nevěřila. Až teď, možná... „Kdybych tehdy nepřistoupil na sázku ohledně části mého majetku, nevrátila by se z příštího lovu. To mi tehdy řekli...“ stačila ještě zaslechnout posledních pár Žankových slov. „...A tak jsem tehdy musel přistoupit na hru, o níž jsem dopředu věděl, že ji prohraju.“ Uplívl si. „Jo, jednou jim to všechno vrátím! A ta hodina není zase tak daleko!“

Z listů popínavých keřů, nahuštěných kolem obřího kmene stromu náhle vzlétlo hejno brouků. Zlataví chrobáci zavířili Adélce nad hlavou a vznesli se kamsi ke korunám stromů. Ve vrčivém drnčení krovek už neslyšela nic.

„Co ještě víte?“

„Mluvil se o tom i na frekvenci, kde vysílají oficiální zprávy. Váš soupeř při sázení dostal mikrofon a řekl, že vám přeje úspěch, ale že doufá, že prohrajete.“

Mark se zarazil: „A co vlastně můžu prohrát? Řekli to tam?“

Žanek spolkl sousto a pořádně se napil z láhve. „O tom ani slovo, pane Stone! Ale podíval bych se být vámi po vašich věcech, která vám chybí, protože v zákoně je psáno, že věci, o něž probíhá sázka, musí být po dobu, než se rozhodne, kdo vyhrál, uloženy u notáře.“

„Nemám nic cenného,“ zamyšleně odpověděl Mark Stone a zakousl se do svého sendviče.